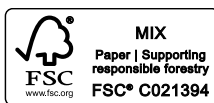

KLINIKEN

KLINIKEN

ANNE-MARIE
Schjetlein

Bokförlaget Forum

Bokförlaget
Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Anne-Marie Schjetlein 2025

Omslag: Maria Sundberg

Omslagsbilder: Midjourney & Adobe Stock

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

ISBN 978-91-37-50828-3

KAPITEL 1

Regina

STORA REGNDROPPAR PISKADE mot fönsterglasets och rann ner som tårar på en kind. Regina förbannade hösten som smugit sig på efter den milda sensommaren. September hade övergått i oktober och de fina höstdagarna med hög och krispig luft varvades med regn, som ikväll. Vinden slog mot fasaden på Högalidsgatan så att glaset skallrade. Vädret lockade inte till promenaden hemåt, men klockan började bli mycket.

Eftersom Regina arbetade som sjuksköterska i resursteamet så visste hon inte alltid vilken enhet hon skulle placeras på, men de närmaste veckorna skulle hon fylla en schemarad på en av kirurgavdelningarna då en av kollegorna opererats för gallsten. Det gav ett lugn att veta i förväg vart hon skulle gå på morgnarna, men oftast trivdes hon på resursen. Där erbjöds den variation hennes rastlösa själ behövde.

En blick från soffhörnan ut mot köket och Carlos väggklocka visade att hon var över tio. Ana borde ha somnat för länge sedan. Hon delade Reginas dille på Ahlgrens bilar och det var lögn att få henne att varva ner efter allt socker, men Carlos kämpade på. Ljuden nådde henne från badrummet, ömsom skratt, ömsom gnäll efter Carlos uppmaningar.

”Jag *vill* inte borsta tänderna.”

”Men det måste du, spring inte iväg nu.”

Regina kröp längre upp i soffan och drog upp benen under sig, det var skönt att ansvaret inte låg på henne. Lojt sträckte hon ut ena armen och strök lätt med handen över sammetskuddens lena yta. Inredningen var enkel och hemtrevlig. Kontrasten mot Reginas stil var stor, men i hennes lägenhet hade å andra sidan en inredningsdesigner valt det mesta. Där var materialen exklusiva, allt bekostat av hennes faster. Färglöst om man jämförde med Carlos lägenhet. Hon trivdes här i Carlos och Anas hem, men det var ändå alltid lika skönt att komma hem till den egna våningen. Den var hennes borg. De ljusa tonerna där gav henne lugn, inte för många intryck som störde sinnena, och den rejält tilltagna takhöjden gjorde det lätt att andas. Här stötte blicken emot det låga taket, smög längs taklisten, förbi krucifixet som hängde ovanför byrån i furu. Listerna såg ut att vara original från sekelskiftet och var säkert i gediget trä. Hennes lägenhet saknade helt taklister.

Den senaste tiden hade helgerna sett ungefär likadana ut och Regina hade kommit att se fram emot veckans avslutning. Helgerna som Ana var hos Carlos började bli särskilt heliga, vilket förvånade henne. Regina hade inte letat eller längtat efter en man och verkligen inte en man med ett barn. Hon som alltid värnat sin självständighet. Men hon hade inget emot ungar så länge de var någon annans, och Ana var tillgiven och glad, rolig och full av liv. Flickan fick henne alltid på gott humör och hon verkade i sin tur trivas med att ha Regina där. Att Carlos var nöjd med situationen var ingen hemlighet. Inte för någon av dem.

”Kan du inte sova här i natt?” Ana skuttade in i vardagsrummet och upp i soffan.

Det var inte första gången hon ställde frågan till Regina. De långa ögonfransarna vippade upp och ner i frenetiska blinkningar. Som vanligt svarade Regina att hon behövde sova hemma. Carlos räddade henne med ännu en variant på varför.

”Regina har ont i ryggen, och hemma har hon en special-säng.”

Hon log åt hans uppfinningsrikedom. Regina sov visserligen som en prinsessa i sin stora Carpe Diem-säng, men någon specialsäng för personer med ryggproblem var det inte. Ana lät sig inte övertygas utan satte händerna framför sig i bön.

”Men snälla? Du kan få låna min säng. Den är jätteskön, jag lovar!”

Regina log mot henne och veknade nästan när hon såg in i de mandelformade, bruna ögonen.

”Så snabbt av dig att erbjuda din säng, men där ska ju du sova.”

Ana stönade högt och Regina reste sig upp från soffan. Hon kände ett styng av dåligt samvete över att lämna Carlos med härdsmltan hon visste skulle följa när Ana insåg att fredagsmyset var över. Men Ana var hans dotter och det skulle dröja innan Regina själv blev mamma. Ibland undrade Regina om längtan efter ett eget barn någonsin skulle infinna sig. Med sina tjugofem år hade hon tid på sig.

Efter en stunds kramande och nattande av nallar som baddades ner med diverse kuddar och filter backade Regina ut från Anas sovrum och vinkade. Carlos kom efter henne ut i hallen, drog henne varsamt intill sig i en varm kram. Värmen från Carlos händer i rygglutet spred sig och väckte slumrande känslor inom henne. Hon drog sig försiktigt ur omfamningen. Hans varma blick avslöjade att han ville mer. Kyssen låg i luften men stämningen avbröts av ett gällt ”Aj!” från Anas rum, följt av ”Pappa, kom!”.

Kanske hade Ana klivit på någon av alla leksaker som låg utspridda på mattan och som Regina själv nyss parerat.

”Ledsen, jag måste gå och kolla.” Carlos gjorde en gest med handen. Regina nickade.

”Gör så, vi ses imorgon.”

En flyktig puss landade på hennes kind innan Carlos skyndade tillbaka.

Regina stängde bakom sig och hörde Anas snyftanden blandas med Carlos tröstande ord genom lägenhetsdörren.

Väl ute på gatan pustade hon ut. Hon svepte halsduken tätare runt sig och drog ner den finstickade mössan över öronen. Paraply var ingen idé i det här vädret, det var bättre att hålla ner huvudet och knata på hemåt.

KAPITEL 2

Tommy

AMBULANSSJUKSKÖTERSKAN TOMMY OCH kollegan Gina hade inlett helgpasset med att gå igenom utrustningen i ambulansen. Först hade de kollat att allt låg på sin plats och fungerade, och sedan fyllt på sjukvårdsmaterial såsom sprutor, kanyler och förband. Därefter hade de ätit varsin medhavd middag som de värmt i mikrovågsugnen. Det andra teamet som bemannade stationen var redan ute på larm och det var lugnt i uppehållsrummet som bestod av en köksdel och en teverumsdel.

Ute hade mörkret lagt sig och rutorna var blöta av regnet som föll. I fönsterglasat mötte Tommy sin spegelbild. Längre än de flesta och med smal kroppsbyggnad. Han drog handen över skägget, rättade till tröjan och slog sig ner i den nersuttna hörnsoffan bredvid Gina som redan zappade runt bland kanalerna. Han tog fram mobilen och surfade in på Facebook. Efter en ljudlig suck gav Gina upp letandet efter något intressant och Tommy tog emot tevekontrollen. Allt enligt rutinen dem emellan. Han letade upp nyheterna på SVT Play och den välkända signaturmelodin spelades upp. Vinjetten visade det gamla vanliga, sprängningar på olika adresser runt om i Stockholm och krig som kröp allt närmre. En signal förde dem tillbaka till den

egna verkligheten. Rakeltelefonerna som de båda bar larmade.

”Skjutning i Fruängen”, konstaterade han.

De reste sig upp och kvitterade. Gina slängde ner kaffemuggarna i diskmaskinen medan Tommy gick mot bilhallen och satte sig tillrätta i förarsätet.

När de lämnade ambulansstationen och svängde ut på raksträckan gasade Tommy på och bilen accelererade. När mobilen undslapp sig ett par strofer av *Smoke on the Water* tog han upp den och slängde ett öga på skärmen.

”Men låt telefonen vara när du kör, åtminstone”, sa Gina från passagerarsätet. Han suckade och lade ner mobilen i knät.

”Det kunde ha varit nåt med grabben”, muttrade han, och glodde stint rakt fram.

”De verkar ju ringa vid minsta lilla”, snäste hon.

Tommy öppnade munnen för att svara men stängde den igen, orkade inte gå igång. Resten av passet skulle bli outhärdligt om han gjorde det.

Gina vände på huvudet och stirrade ut genom sidofönstret. Hon gjorde alltid så och det irriterade honom något kopiöst. Som den näbbgädda hon var skulle hon alltid ha sista ordet. Män skulle hålla sig på mattan. Det visste han efter varningen han fått av chefen för ett par år sedan. Det enda han sagt var h-ordet och dessutom väldigt lågt, och han hade vägrat erkänna att det var det han hade sagt. Men Moa, den dåvarande arbetskamraten, hade rapporterat honom till ledningen och hävdade att han var kvinnofientlig. Det var självklart inte sant. Han tyckte mycket om kvinnor och skulle inte ha något emot att ha en egen. Men han förstod dem inte och var nog lite rädd för det kvinnliga släktet, om han skulle vara helt ärlig. Som tur var hade han Frank, och bara tanken på att Gina hade synpunkter på att grabben ville ha kontakt störde honom. Sonen var en lyckoträff efter en sen kväll på krogen för sex år sedan. Mamman och han hade aldrig haft en relation, men Tommy

hade varit delaktig i sonens liv från första början. Efter något år hade hon träffat en ny man och gått med på att de skulle ha Frank varannan vecka. Arbetsschemat var krångligt att få ihop men med hjälp av brorsan och hans familj fungerade det.

”Nåt kunde ju ha hänt honom”, sa Tommy lite mer sammanbitet än vad som var tänkt. Som vanligt fick han inget svar efter det att Gina bestämt att samtalet var slut. Nu skulle de sitta tysta ända fram till olycksplatsen. Inte honom emot, han skulle passa på att njuta av tystnaden.

Han bytte fil. Det var för jävligt, varje pass åkte de på något gängrelaterat. För inte så många år sedan hade skottskador varit ovanliga, och när de inträffade hade det oftast varit vådaskott under jaktsäsong, men nu ... det som skedde var obegripligt och bedrövligt. Man kunde hävda att man via sin rösträtt gått med på att det såg ut som det gjorde, men skulle det egentligen spela någon roll vem som satt vid makten? När barn bevittnade skjutningar eller blev träffade på lekplatser var väl gränsen för länge sedan passerad? Läget kändes ofta tröstlöst och Tommy hatade att vara maktlös, han var en man som agerade på saker. Ibland innan han hunnit tänka över konsekvenserna, det erkände han. Men var det inte bättre att göra något än att bara snacka?

”Men stanna då.”

Gina öppnade bildörren redan innan han hade saktat ner och klev ur så fort han stannat bilen. Hon tog tag i den svarta ryggsäcken med sjukvårdsmaterial, svingade upp den på ryggen och gick i väg utan att vänta på honom. Tommy klev ur bilen och låste den. En uniformerad polis visade honom vägen in i en träddunge bakom en risig, faluröd garagelänga. De grova kängorna kom väl till pass, marken var blöt och nu öste regnet ner. Med stora kliv tog Tommy sig fram längs den upptrampade stigen som slingrade sig genom ett skogsparti. Han bar tung utrustning. Han halkade till på de blöta löven som täckte en rot

och tog ett snedsteg men hann parera utan att ramla. Det högg till i sidan, en sträckning? Fan, han hade inte tid att känna efter utan tog ny sats. Snart skymtade han stora huskomplex mellan trädkronorna. På ett par balkonger såg han nyfikna hyresgäster som försökte se vad som var på gång. Polisen skulle vara upptagen med att knacka dörr till långt in på natten. Han avundades dem inte. Fy fan vilket evighetsjobb.

Vid skadeplatsen stod en uniformerad polis redo att säkra bevis inför den tekniska undersökningen som skulle ta vid när han och Gina gjort sitt. Den skjutna mannen låg på rygg, orörlig och med blicken stirrande upp mot den mörka himlen. Tommy kände igen loggan på de vita joggingskorna. Han och Gina arbetade sida vid sida med polisen och efter en stund var mannen överflyttad till båren och de bar honom mot ambulansen. Polisen hade bett dem köra in.

”Gå försiktigt”, manade han Gina, osäker på om hon ignorerade honom eller inte hörde.

Flera människor hade samlats och stod i en klunga när de kom ut från det avspärrade skogspartiet. Han släppte spärren och hjulen på båren slog emot asfalten. Stämningen var hetsig och händer viftade för att förstärka de främmande orden. Ett par kvinnor grät högljutt och hindrade ekipaget från att komma fram. Tommy var tacksam över att de hade polisbeskydd. En man med välpumpade lårmuskler överröstade de andra och upprepade något som Tommy inte förstod. En kvinna kom fram och översatte.

”Den andra är borta”, sa hon och pekade bakom sig.

Gina såg upp.

”Vadå borta? Vad menar han?” frågade hon.

Kvinnan sa något till mannen som ivrigt pekade bort mot gläntan de nyss passerat.

”Finns det fler skadade här? Eller vad pratar han om?” frågade Tommy kvinnan och kastade en blick över axeln. Mannens

svada fortsatte på ett språk som Tommy inte kunde placera.

”Bara han inte menar att mördaren fortfarande springer runt här”, muttrade Gina innan kvinnan återigen vände sig mot Tommy.

”Lyssna! Han säger att han såg hur två män föll ihop efter skottsalvorna. Han bor där borta.” Hon pekade bort mot husen med balkongerna som Tommy sett tidigare. ”De rusade hit, men när de kom fram hittade de bara ... han där”, avslutade hon meningen och vände snabbt bort blicken från den orörliga kroppen.

”Berätta det för polisen”, ropade Gina över axeln mot kvinnan medan de rullade båren vidare mot ambulansen. I samma stund svängde akutbilen in och parkerade bredvid dem. Tommy lastade in kroppen i ambulansen och knäppte fast båren. Akutläkaren hoppade in via sidodörren, gjorde sin bedömning och konstaterade dödsfallet.

”Kör in via akuten så möter rättsläkaren upp er där, okej? Jag behöver åka till Kista”, sa han och återvände till bilen.

Tommy hörde kvinnan upprepa för polisen det hon tidigare sagt.

”De var två.”

Orden gnagde inom honom. Nyfikenheten rev i bröstet, han måste tillbaka och kolla. Mannen på båren var oåterkalleligen död, ett skott i bröstet och ett i nacken. Tommy visste vad det betydde, han var avrättad och därmed ett varnande exempel: ”Se hur det går om du trotsar oss.” Han rös till.

”Fan, jag glömde väskan, vänta jag skyndar mig”, sa Tommy till Gina som satt bakom ratten. Några minuter hit eller dit skulle inte ändra något.

”Men vad fan Tommy, inte nu ...” Gina slog ut med armarna och blicken glödde.

”Snart tillbaka”, sa han och skyndade mot den lilla gläntan. Böjde sig ner för att kunna passera en lågt hängande gren som

var i vägen men missade och fick en kalldusch i nacken av regnvattnet som släppte från löven.

”Fan”, utbrast han och skakade kragen med ena handen innan han stoppades av en uniformerad polis.

”Vart ska du? Du kan inte klampa in här, teknikerna är på väg.”

Tommy försökte se förbi den bredaxlade polisen. Det vildvuxna gräset var tillplattat som om något legat på platsen. Kunde det vara den andra personen som kvinnan menat? I så fall fanns det ännu en skjuten person.

”Öh, jag trodde jag hade glömt en väska. Du har inte sett den?”

Fan, mannen med lårmusklerna och basrösten hade haft rätt. Det hade legat någon här. En dubbelskjutning. Polisen vände sig tillbaka mot Tommy och skakade på huvudet.

”Jag ser inget kvarglömt här. Men det var väl inte här ni var förut?” Han rynkade pannan i djupa veck och sträckte sig efter komradion.

Tommy stelnade till. Hur skulle han träckla sig ur det här?

”Nej, men min kollega sprang fel först.” Han hörde hur dumt det lät, men polisen verkade slappna av och lät handen falla ner längs sidan av kroppen. Tommy andades ut.

”Det är faktiskt andra gången på ett halvår som jag är med om det här”, sa polisen.

”Vadå?” frågade Tommy.

”Att vi blir larmade på skjutningar och när vi kommer fram är någon borta.”

”Hm”, var allt Tommy fick ur sig.

”Antingen har den skadade flytt på egen hand eller så har personen fått hjälp därifrån. Sist fanns det spår av bildäck, men det var allt. Tror inte det blev någon matchning på det.” Polisen tystnade när ett brus hördes via komradion.

”Fann man inget DNA?” frågade Tommy och kliade sig i skägget.

”Nej, men den här gången finns det en del blodspår att matcha på.” Han slog ihop händerna och gned handflatorna mot varandra. ”Frågan är om något av sjukhusen får in honom.” Polisen sänkte rösten. ”Har hört att det finns andra ställen i staden som syr ihop sår och skriver ut mediciner.”

Tommy kände nackhåren resa sig.

Han gick med raska steg tillbaka till Gina samtidigt som han fick ett sms.

”Vad fan, Tommy”, svor hon. ”Du vet att tidrapporten inte går ihop om du börjar leka detektiv.”

”Allvarligt, Gina?” Han viftade med ena handen i luften i en irriterad gest. ”Han var död redan när vi kom”, slog han fast.

”Men ändå”, fräste hon. Tommys mobilsignal avbröt henne.

”Jag måste ta det här, det är från nattis”, sa han och vände sig bort från henne. Med sammanbitna läppar lyssnade han och hummade innan han frågade:

”Jaha, men när kräktes han sist då? Oj. Okej, jag får försöka lösa det. Jag menar ja, jag kommer. Självklart kommer jag”, lade han till. Klickade bort samtalet och lät mobilen slinka tillbaka ner i fickan. Långsamt vände han sig om. Kylan från Ginas blick borrade sig in i märgen.